

НЕВѢСТУЛКА И КАЛИНКА

Тръгна Невестулка,
Като млада булка,
По гори, полета,
Кипра и напета,
Па звънятъ жълтици,
Като броеници,
Редъ по редъ гerdани,
Пафти и колани . . .
Срещна я Калинка,
Нейната роднинка,
И поспрѣха дветѣ,
До тинтява цвѣте.

— Чакай, булче мило,
Де си ми ходило,
Житце ли тършувашъ,
Или пазарувашъ
За мжжа чепички,
А за тебъ терлички? . . .
— Нали съмъ, Калинке,
Хубава роднинке,
Млада Невѣстулка,
Дважъ по-млада булка,
Тръгнахъ като всички
Съсъ торба парички
Да накупя дрешки
И кожуси тежки.
Че отъ вчера вече,
Дѣдо Еньо рече,

Презъ онази нива
За снѣжець отива.
По гори, поляни
Зимата се кани . . .
Пъкъ не ща, сестрице,
Мила хубавице,
Буря щомъ завѣе,
Снѣжко да се смѣе,
Че съмъ голеничка,
Като горска птичка,
Че си нѣмамъ дрешки
И кожуси тежки.
Вѣрвай, не умѣя
Съ пѣсни да живѣя,
Както е Щурчето,
Туй хлапе напето,
Камо ли да прося,
Скжсано да нося.
Но на тѣзи думи,
Думи като глуми,
Малката Калинка,
Божя животинка,
Като слуша, рече,
Рече и отсѣче:

— Драга, Невѣстулке,
Дважъ по-драга булке,
Азъ пъкъ ще отида,
Малко да се видя
Съ мойта Детелина,
Че ми е роднина.
Кацна ли на нея,
Весело живѣя.
Пъкъ ми и допада
Горната ливада.
Обѣдъ и вечеря,
Само се катеря:
Ту съмъ на листата,
Или по стеблата,
Гледамъ отъ високо
На свѣта широко . . .
И. Стубель